

Sygn. akt VII AGa 577/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Rachocka

Sędziowie: SA Ewa Zalewska (spr.)

SA Tomasz Wojciechowski

Protokolant: protokolant Agata Wawrzynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w K.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółce komandytowej z siedzibą w W.

o zapłatę 54.803,31 zł

i z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w K.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółce komandytowej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 28.755,86 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 lutego 2017 r.,

sygn. akt XVI GC 524/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) spółki jawnej z siedzibą w K. na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym;

3. zasądza od (...) spółki jawnej z siedzibą w K. na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VII AGa 577/18

UZASADNIENIE

Dnia 20 maja 2015 r. powód (...) spółka jawna z siedzibą w K. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej w W. kwoty 54.803,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od

dnia 17.11.2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew, k. 2 i następne akt sprawy o sygn. XVI GC 524/15).

Dnia 08 czerwca 2015 r. powód (...) spółka jawna z siedzibą w K. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej w W. kwoty 28.755,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17.11.2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew, k. 2 i nast. akt sprawy o sygn. XVI GC 536/15).

W uzasadnieniu do każdego ze wskazanych powyżej pozwów powód wskazał, że na podstawie umów handlowych oraz marketingowych sprzedawał pozwanemu towary do jego sklepów. Na podstawie tych umów pozwany natomiast za samo przyjęcie towarów do sklepów potrącał z jego należności kwoty objęte wymienionymi w treści obu pozwów fakturami oraz notami. Zdaniem powoda, pozwany bezprawnie potrącał te kwoty, uszczuplając tym samym należność powoda za sprzedany towar. Powód stanął na stanowisku, że pozwany nie wykonywał na rzecz powoda usług marketingowych ani reklamowych, opłaty były nieekwiwalentne i stanowiły w istocie zapłatę za wejście powoda na rynek. Dalej wskazał, że pozwany tak ukształtował umowy, że powód, aby rozpocząć i kontynuować współpracę z pozwanym musiał podpisać umowy w zaproponowanym przez pozwanego kształcie. W razie odmowy, pozwany nie zawarłby z powodem wskazanych umów. Zdaniem powoda, działanie pozwanego jest niezgodne z prawem o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także z zasadami współżycia społecznego. Powód wywodzi swoje roszczenie z art. 3 oraz art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Pomimo wezwania pozwanego do zapłaty, nie uregulował on roszczenia objętego pozwem. Powód wskazał także, że zawezwał pozwanego do próby ugodowej, przerywając tym samym bieg trzyletniego terminu przedawnienia.

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty zarówno w postępowaniu nakazowym jak i upominawczym i obie sprawy skierował do postępowania zwykłego.

W dniu 16 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. XVI GC 524/15 (data nadania w urzędzie pocztowym, k. 1292 akt o sygn. XVI GC 524/15) oraz w dniu 17 lipca 2015 r. (data prezentaty, k. 1376 akt o sygn. XVI GC 536/15) w sprawie o sygn. XVI GC 536/15 pozwany złożył odpowiedź na pozew, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji powoda oraz przedawnienia wszystkich roszczeń objętych powództwem.

W uzasadnieniu obu odpowiedzi na pozew, pozwany w pierwszej kolejności wskazał, że powód nie ma legitymacji czynnej w procesie, albowiem roszczenia przez niego dochodzone zostały przeniesione w drodze przelewu na (...) sp. z o.o. w W.. Pozwany został zawiadomiony, że na podstawie umowy faktoringowej nr (...) z dnia 01.03.2007 r. powód przelał na rzecz (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności przysługujące mu m. in. w stosunku do pozwanego. Ponadto zdaniem pozwanego powód nie wykazał wysokości swojego zubożenia. Nadto, pozwany podniósł, iż roszczenia dochodzone przez powoda są przedawnione, bowiem zawezwanie do próby ugodowej, na które powołuje się powód nie przerwało biegu przedawnienia. Zdaniem pozwanego, złożony wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie posiadał prawidłowego petitum, to znaczy, że wniosek nie precyzował roszczeń powoda w stosunku do pozwanego, a nadto do wniosku nie zostały dołączone faktury uzasadniające roszczenie powoda. We wniosku powód wskazał wiele podmiotów oraz zbiorczą wartość wszystkich roszczeń, podczas gdy, zdaniem pozwanego, dla jego skuteczności, powód winien był załączyć faktury, z których możliwe byłoby ustalenie wysokości roszczeń oraz terminów ich wymagalności. Tak więc brak jest tożsamości pomiędzy roszczeniami pozwu a roszczeniami z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Również zdaniem pozwanego, roszczenia dochodzone przez powoda są roszczeniami z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie przedsiębiorstwa sprzedawcy, które zaś ulegają przedawnieniu z upływem dwuletniego terminu od dnia wymagalności. Dodatkowo, pozwany podniósł brak wykazania istnienia przesłanki „utrudniania dostępu do rynku”, bowiem powód nie wykazał, w jaki sposób działania pozwanego były sprzeczne z prawem i dobrymi obyczajami. Pozwany wywodził, że bonusy, za które wystawił noty załączone do pozwu, zostały naliczone zgodnie z umową negocjowaną uprzednio przez strony. Bonus jest dozwolonym elementem marży i kształtowania ceny. Pozwany wskazał także, że wykonał na rzecz powoda usługę marketingową, za którą wystawiono jedną z faktur objętą niniejszym pozwem. Pozwany podkreślił także, że umowy łączące strony były przedmiotem

uprzednich negocjacji. Twierdzenia powoda dotyczące przymusu współpracy z pozwanym i siecią M. (...) (...) są zdaniem pozwanego, wytworzone na potrzeby niniejszego postępowania.

W dalszych pismach procesowych, strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 r. Sąd postanowił zarządzić łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie spraw o sygn. XVI GC 524/15 oraz sygn. XVI GC 536/15, pomiędzy tymi samymi stronami i prowadzić je dalej pod sygn. akt XVI GC 524/15 (protokół rozprawy, k. 1494).

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w Sprawie z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w K. przeciwko (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 54.803,31 zł

i w sprawie z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w K. przeciwko (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 28.755,86 zł

orzekł, co następuje:

I.

1. oddalił w całości powództwo w stosunku do pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej z siedzibą w W.;
2. zasądził od powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w K. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II.

1. oddalił w całości powództwo w stosunku do pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej z siedzibą w W.;
2. zasądził od powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w K. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń faktycznych.

Powodowa spółka (...) spółka jawna z siedzibą w K. jako dostawca nawiązała stałą współpracę handlową ze spółkami wchodzącymi w skład grupy (...) z siedzibą w W., w tym z pozwanym (...) sp. z o.o. (...) spółką komandytową w W. oraz pozwanym (...) sp. z o.o. (...) spółką komandytową w W.. Przedmiotem stosunków handlowych było określenie warunków współpracy handlowej dotyczących całego asortymentu dostarczanego przez dostawcę do odbiorców, w tym do pozwanego.

Współpraca stron opierała się na zawartych ze spółkami grupy (...), w skład której wchodził pozwany (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa w W. oraz pozwany (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa w W., umowach: umowie handlowej oraz umowie marketingowej. Przedmiotem umowy handlowej było ustalenie warunków współpracy handlowej dotyczącej całego asortymentu dostarczanego przez dostawcę.

Na podstawie pkt 2 umowy handlowej z dnia 23 lipca 2009 r. oraz umowy handlowej z dnia 10 kwietnia 2008 r., powód zobowiązał się do udzielenia pozwanym następujących opłat określonych w umowie jako bonusy: bonusu kwartalnego warunkowego w wysokości 9% płatnego pod warunkiem uzyskania lub przekroczenia w kwartale łącznego obrotu wszystkich odbiorców w wysokości 150 000 zł płatnego po zakończeniu każdego kwartału, w ciągu 30 dni od daty wystawienia not obciążeniowych przez wszystkich odbiorców oraz bonusu rocznego warunkowego w wysokości 4% płatnego pod warunkiem uzyskania lub przekroczenia w roku kalendarzowym łącznego obrotu wszystkich odbiorców w wysokości 700 000 zł płatnego po zakończeniu roku w ciągu 30 dni od daty wystawienia not obciążeniowych przez wszystkich odbiorców. Kwoty wszystkich bonusów: kwartalnego warunkowego, rocznego warunkowego oraz za wzrost

obrotu dokumentowane miały być notami obciążeniowymi, nie zawierającymi podatku od towarów i usług. Wypłaty premii (bonusów) miały być czynnościami na gruncie podatku VAT. Jako obrót w niniejszej umowie określono sumę netto wszystkich faktur i faktur korygujących (z tytułu zwrotów lub zmian cen) dostawcy zaksięgowanych przez wszystkich odbiorców w danym okresie rozliczeniowym. Prawo własności towaru przechodziło z dostawcy na odbiorcę w momencie odebrania towaru na rampie sklepu odbiorcy. Jednocześnie zastrzeżono, iż zobowiązanie odbiorcy (pозwanego) może być uregulowane przez potrącenie z należnością, jaką posiada wobec dostawcy (powoda) inny odbiorca. Kompensata przez potrącenie miała być przeprowadzona przez (...) sp. z o.o. w imieniu odbiorców. Od dnia 01 stycznia 2010 r. premie pieniężne ustalane były na podstawie porozumienia w sprawie premii pieniężnych. Zgodnie z niniejszym porozumieniem premie kwartalne warunkowe ustalono w wysokości 9% obrotu zrealizowanego przez odbiorców w danym kwartale kalendarzowym pod warunkiem uzyskania lub przekroczenia przez wszystkich odbiorców poziomu obrotu produktami w wysokości 50 000 zł w danym kwartale kalendarzowym, natomiast premie roczne warunkowe ustalono w wysokości 4% obrotu zrealizowanego przez odbiorców w danym roku kalendarzowym, pod warunkiem uzyskania lub przekroczenia przez wszystkich odbiorców poziomu obrotu produktami w wysokości 200 000 zł w danym roku kalendarzowym. Premie miały być płatne po zakończeniu odpowiednio kwartału lub roku kalendarzowego w terminie 30 dni od dnia wystawienia not obciążeniowych przez wszystkich odbiorców. Strony również uzgodniły, że noty obciążeniowe w imieniu wszystkich odbiorców będą wystawiane przez (...) sp. z o.o.

Przedmiotem zawartych przez strony umów marketingowych było określenie warunków i sposobu świadczenia przez odbiorców usług marketingowych i reklamowych na rzecz powoda. W umowie marketingowej z dnia 23 lipca 2010 r. pozwany zobowiązał się do świadczenia na rzecz powoda w sposób ciągły usług marketingowych obejmujących w szczególności możliwie najkorzystniejszą ekspozycję w sklepie - organizację oraz stałą kontrolę ekspozycji towarów dostawcy w sposób zapewniający możliwie najkorzystniejszą ich prezentację w celu utrzymania właściwego wizerunku dostawcy i jego towarów, akcje reklamowe w stosunku do wybranych produktów dostawcy, polegające w szczególności na umieszczaniu produktów w specjalnie oznaczonych i wyróżnionym miejscu regału, sklepu, centrum handlowego, reklamę publiczną prowadzoną w środkach masowego przekazu, na billboardach, w Internecie lub w inny sposób, prezentację produktów w drukowanych materiałach, takich jak inserty i gazetki. Ponadto strony ustaliły, iż wymienione przykłady stanowią jedynie wyliczenia przykładowe oraz, że dowolnie mogą modyfikować zakres usług reklamowych świadczonych przez każdego z odbiorców, w szczególności każdy z odbiorców może świadczyć na rzecz dostawcy usługi marketingowe o charakterze okolicznościowym, związane z takimi wydarzeniami jak otwarcie nowego sklepu, reotwarcie sklepu, rocznica odbiorcy, itp.

W oparciu o postanowienia umowy marketingowej strony w toku współpracy prowadzonej na podstawie tej umowy zawierały porozumienia dotyczące wspólnych przedsięwzięć promocyjnych, konkretyzujące działania marketingowe podejmowane przez usługodawcę, a mające za przedmiot towary dostarczane przez dostawcę. Porozumienia te miały określać rodzaj podejmowanych działań promocyjnych oraz wysokość przysługującego usługodawcy wynagrodzenia z tego tytułu. W dniu 01 lipca 2009 r. pozwany (...) sp. z o.o. Z. sp. k. w W. zawarł z powodem porozumienie dotyczące wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego, na świadczenia usług marketingowych okolicznościowych, związanych z marką Gamma.

Za wykonaną usługę ustalono wynagrodzenie w wysokości 3.000,00 zł netto, na którą to kwotę pozwany miał wystawić fakturę VAT. Strony ustaliły także, że faktura płatna będzie po rozliczeniu promocji w miesiącu lipcu 2009 r. oraz, że jej płatność nastąpi w ciągu 30 dni od daty wystawienia faktury.

Pozwany (...) sp. z o.o. Z. sp. k. w W. zawierał z powodem wielokrotnie podobne porozumienia. Niektóre z nich dotyczyły działań marketingowych inne ekspozycji dodatkowej towarów powoda.

Dnia 1 marca 2007 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako faktorem ((...)) oraz (...) spółką jawną z siedzibą w K. jako klientem zawarta została umowa faktoringowa nr (...), na podstawie której faktor zobowiązał się w sposób stały do świadczenia na rzecz klienta usług factoringowych bez przyjęcia ryzyka na zasadach określonych w Regulaminie Świadczenia Usług (...) bez Przyjęcia Ryzyka.

W piśmie zatytułowanym „Zawiadomienie o cesji” powód zawiadomił pozwanych, iż z dniem 1 marca 2007 r. zawarł z (...) umowę faktoringową. Powód wskazał, iż przełał na rzecz banku wierzytelności przysługujące jej w stosunku do pozwanego oraz, że przelew dotyczy wierzytelności wynikających z faktur wystawionych od dnia 1 marca 2007 r., a należne kwoty po dokonaniu potrąceń należy przekazywać na rachunek (...). Pismem z dnia 5 kwietnia 2007 r. (...) wyraził zgodę na dokonywanie przez (...) sp. z o.o., w tym pozwanego potrąceń wierzytelności przysługujących im w stosunku do powoda z tytułu świadczonych usług, wystawionych faktur, oraz kompensat. (...) sp. z o.o. w W. działając w imieniu własnym oraz m.in. w imieniu pozwanego wyraził zgodę na dokonanie cesji wierzytelności należnych powodowi od spółki (...) oraz wskazanych spółek, w tym pozwanego w związku z zawarciem umowy factoringowej nr (...).

Powód podpisywał umowy handlowe oraz marketingowe z (...), tj. w tym z pozwanym jako poszczególnym odbiorcą. Oznaczało to wprowadzenie powoda jako dostawcy do systemu holdingu i możliwość sprzedaży produktów w poszczególnych sklepach. Współpraca stron trwała przez kilkanaście lat. Wyżej wymienione umowy na szczeblu centralnym podpisywane były przez członków zarządu współpracujących spółek. Propozycje warunków umów wychodziły od pozwanego, to pozwany przedstawiał powodowi szablony umów. Negocjacje w sprawie opłat odbywały się raz w roku. Umowy podpisywane były po przedstawieniu przez pozwanego warunków, od których zależało, czy współpraca będzie kontynuowana, czyli wysokości poszczególnych opłat. Powód zawsze osiągał próg obrotów, od których naliczane były bonusy. Bonus roczny nie był pomniejszany o bonus kwartalny. Powód negocjował z pozwanym progi bonusów, na jego prośbę, pozwany od 2008 r. zgodził się pozostawić próg bonusów na jednakowym poziomie. Powód nie zgłaszał żadnych uwag do umów zaproponowanych przez pozwanego. Powód nie występował również do pozwanego z żadnymi swoimi propozycjami umów. Jedyne zastrzeżenia, jakie miał powód, to była wysokość bonusów naliczanych przez pozwanego, które były pomiędzy stronami negocjowane. Powód nie proponował współpracy bez naliczania przez pozwanego bonusów. Powód nie miał zastrzeżeń, co do warunków umowy marketingowej. Strony zawierając umowę handlową nie miały obowiązku zawierania umów marketingowych. Była możliwość dostarczenia towarów do marketów pozwanego bez podpisania umowy marketingowej. Z inicjatywą akcji marketingowej występował dostawca produktów. Pozwany świadczył na rzecz powoda ekspozycje paletowe wymienione w porozumieniu dotyczącym wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego. Usługa ta polegała na eksponowaniu produktów dostarczanych przez powoda na paletach. Powód był jedynym dostawcą produktów w postaci myjek. W trakcie akcji marketingowej, eksponowana była większa ilość produktu, który miała promocyjną cenę dla klienta. W ten sposób zwiększała się sprzedaż tych produktów, a tym samym obrót powoda, co przynosiło korzyści finansowe również dla powoda. Powód nie miał zastrzeżeń, co do przeprowadzonych przez pozwanych akcji. Współpraca stron zakończyła się w 2011 r. na skutek wypowiedzenia umowy przez powoda. Zakończenie współpracy związane było ze znacznym spadkiem obrotów powoda i nieopłacalnością współpracy.

W oparciu o postanowienia umowy handlowej, tytułem bonusów kwartalnych warunkowych pozwani wystawiali powodowi następujące noty obciążeniowe :

nr (...) z dnia 28.10.2008 r. na kwotę 2435,94 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od daty wystawienia noty, potrącona w dniu 28.11.2008 r.; nr (...) z dnia 10.02.2009 r. na kwotę 672,93 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 10.02.2009 r.; nr (...) z dnia 30.04.2009 r. na kwotę 2536,68 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.04.2009 r.; nr (...) z dnia 12.05.2009 r. na kwotę 2779,74 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.06.2009 r.; nr (...) z dnia 14.07.2009 r. na kwotę 1808,10 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.08.2009 r.; nr (...) z dnia 20.10.2009 r. na kwotę 38,61 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30 września 2011 r.; nr (...) z dnia 12 marca 2009 r. na kwotę 671,13 zł z terminem płatności określonym na 30 dni od daty wystawienia noty potrącona w dniu 26.02.2010 r.; nr (...) z dnia 18.02.2010 r. na kwotę 2471,12 zł z terminem płatności określonym na 30 dni od wystawienia noty potrącona w dniu 31.03.2010 r. (...) z dnia 20.04.2010 r. na kwotę 522,00 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.05.2010 r.; nr (...) z dnia 15.07.2010 r. na kwotę 790,11 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.08.2010 r.; nr (...) z dnia 08.11.2010 r.

na kwotę 1.007,64 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.12.2010 r.; nr (...) z dnia 19.01.2011 r. na kwotę 433,35 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 28.02.2011 r.; nr (...) z dnia 19.01.2011 r. na kwotę 1.223,64 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 28.02.2011 r.; nr (...) z dnia 07.04.2011 r. na kwotę 94,23 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 09.05.2011 r.; nr (...) z dnia 30.08.2011 r. na kwotę 69,30 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.09.2011 r.; nr (...) z dnia 11.01.2010 r. na kwotę 1.492,00 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.03.2009 r.; nr (...) z dnia 07.01.2011 r. na kwotę 1.361,42 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 28.02.2011 r.; nr (...) z dnia 12.05.2009 r. na kwotę 1.862,46 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.11.2009 r.; nr (...) z dnia 20.10.2009 r. na kwotę 1.513,26 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 26.02.2010 r.; nr (...) z dnia 27.01.2010 r. na kwotę 772,29 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.03.2010 r.; nr (...) z dnia 18.02.2010 r. na kwotę 1.990,00 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.03.2010 r.; nr (...) z dnia 20.04.2010 r. na kwotę 418,32 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.05.2010 r.; nr (...) z dnia 15.07.2010 r. na kwotę 1.097,91 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 31.08.2010 r.; nr (...) z dnia 08.11.2010 r. na kwotę 797,49 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.12.2010 r.; nr (...) z dnia 19.01.2011 r. na kwotę 1.716,39 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 28.02.2011 r.; nr (...) z dnia 19.01.2011 r. na kwotę 1.815,24 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 28.02.2013 r.; nr (...) z dnia 07.04.2011 r. na kwotę 1.430,28 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 09.05.2011 r.; nr (...) z dnia 30.08.2011 r. na kwotę 771,39 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 30 dni od wystawienia noty, potrącona w dniu 30.09.2011 r.;

(dowód: noty obciążeniowe, k. 141, 342, 409, 524, 603, 657, 752, 791, 830, 936, 1106, 1192, 1193, 1244, 1291 akt o sygn. XVI GC 536/15; kompensaty, k. 143, 344, 411, 526, 607, 659, 754, 793, 832, 939, 1110, 1198, 1248, 1294 akt o sygn. XVI GC 536/15; noty obciążeniowe, k. 496, 841, 218, 399, 497, 536, 577, 643, 752, 839, 840, 892, 941 akt o sygn. XVI GC 524/15; kompensaty, k. 501, 852, 223, 405, 501, 542, 580, 653, 761, 852, 901, 948 akt o sygn. XVI GC 536/15)

W oparciu o postanowienia umowy marketingowej, na podstawie porozumień dotyczących wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego, pozwany (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa w W. wystawił na rzecz powoda faktury:

nr (...) z dnia 17.12.2008 r. na kwotę 988,20 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.01.2009 r.;

nr (...) z dnia 16 grudnia 2010 r. na kwotę 1.781,20 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 27.02.2009 r.;

nr (...) z dnia 07.04.2009 r. na kwotę 2.281,40 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 29.05.2009 r.;

nr (...) z dnia 06.07.2009 r. na kwotę 1.526,22 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 01.08.2009 r.;

nr (...) z dnia 19.12.2009 r. na kwotę 956,48 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 29.01.2010 r.;

nr (...) z dnia 14.05.2010 r. na kwotę 566,12 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.06.2010 r.;

nr (...) z dnia 18.06.2010 r. na kwotę 857,66 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.07.2010 r.;

nr (...) z dnia 20.08.2010 r. na kwotę 939,40 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 23.09.2010 r. na kwotę 841,35 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 29.10.2010 r.;

nr (...) z dnia 21.12.2010 r. na kwotę 463,31 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 31.01.2011 r.;

Pozwany (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa w W. wykonał zlecone usługi.

(dowód: faktury, k. 194, 272, 458, 604, 700, 859, 896, 994, 1057, 1162 akt o sygn. XVI GC 536/15; kompensaty, k. 198, 276, 461, 607, 703, 862, 901, 998, 1061, 1165 akt o sygn. XVI GC 536/15)

W oparciu o postanowienia umowy marketingowej, na podstawie porozumień dotyczących wspólnego przedsięwzięcia promocyjnego, pozwany (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa w W. wystawił na rzecz powoda faktury:

nr (...) z dnia 13.02.2009 r. na kwotę 4.270,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 31.03.2009 r.;

nr (...) z dnia 19.02.2010 r. na kwotę 1.830,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 31.03.2009 r.;

nr (...) z dnia 07.04.2009 r. na kwotę 2.281,40 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 13.07.2009 r. na kwotę 610,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 17.09.2009 r. na kwotę 3.172,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 21.10.2009 r. na kwotę 4.270,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 18.12.2009 r. na kwotę 2.440,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 04.02.2010 r. na kwotę 2.290,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 31.03.2010 r.;

nr (...) z dnia 13.05.2010 r. na kwotę 1.220,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 20.07.2010 r. na kwotę 7.320,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 21.09.2010 r. na kwotę 2.196,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2010 r.;

nr (...) z dnia 21.12.2010 r. na kwotę 1.878,80 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 31.01.2011 r.;

nr (...) z dnia 15.03.2011 r. na kwotę 1.377,60 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 09.05.2011 r.;

nr (...) z dnia 22.08.2011 r. na kwotę 1.230,00 zł z terminem płatności wyznaczonym na 30 dni od wystawienia faktury, potrącona w dniu 30.09.2011 r.;

Pozwany (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa w W. wykonał zlecone usługi.

(dowód: faktury, k. 1111, 1113, 301, 303, 357, 400, 444, 1130, 606, 644, 703, 808, 893, 942 akt o sygn. XVI GC 524/15; kompensaty, k. 150, 308, 361, 405, 542, 613, 653, 709, 815, 901, 948 akt o sygn. XVI GC 524/15)

Jednocześnie strony w zawartych umowach ustaliły, iż płatność należna na rzecz odbiorcy może być potrącona z należnością, jaką posiada wobec powoda dany odbiorca bądź też inny odbiorca z grupy. Kompensata przez potrącenie miała być przeprowadzana przez pozwanego. Wierzytelności pozwanego ze wskazanych wyżej faktur zostały potrącone z wierzytelnościami powoda z tytułu zapłaty ceny za dostarczony poszczególnym odbiorców grupy (...) towar.

(dowód: umowy handlowe, k. 88-94, k. 112-116 akt XVI GC 536/15, k. 89-95 akt o sygn. XVI GC 524/15; porozumienie w sprawie premii pieniężnych, k. 95-99 akt XVI GC 536/15, k. 96-100 akt o sygn. XVI GC 524/15; noty obciążeniowe k. 141, 342, 409, 524, 603, 657, 752, 791, 830, 936, 1106, 1192, 1193, 1244, 1291 akt o sygn. XVI GC 536/15; kompensaty, k. 143, 344, 411, 526, 607, 659, 754, 793, 832, 939, 1110, 1198, 1248, 1294 akt o sygn. XVI GC 536/15; noty obciążeniowe, k. 496, 841, 218, 399, 497, 536, 577, 643, 752, 839, 840, 892, 941 akt o sygn. XVI GC 524/15; kompensaty, k. 501, 852, 223, 405, 501, 542, 580, 653, 761, 852, 901, 948 akt o sygn. XVI GC 536/15; faktury, k. 1111, 1113, 301, 303, 357, 400, 444, 1130, 606, 644, 703, 808, 893, 942 akt o sygn. XVI GC 524/15; kompensaty, k. 150, 308, 361, 405, 542, 613, 653, 709, 815, 901, 948 akt o sygn. XVI GC 524/15; faktury, k. 194, 272, 458, 604, 700, 859, 896, 994, 1057, 1162 akt o sygn. XVI GC 536/15; kompensaty, k. 198, 276, 461, 607, 703, 862, 901, 998, 1061, 1165 akt o sygn. XVI GC 536/15)

W dniu 28 września 2011 r. powód wypowiedział zawarte z pozwanymi umowy handlowe, umowę marketingowe oraz porozumienia w sprawie premii pieniężnych.

(dowód: wypowiedzenia, k. 1286-1291 akt o sygn. XVI GC 524/15)

Dnia 17 listopada 2011 r. powód wniósł do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie VIII Wydziału Gospodarczego wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, w tym między innymi pozwanymi. Do wniosku o zawiązanie do próby ugodowej załączono kopię wezwania do zapłaty wystosowanego do szeregu podmiotów wchodzących w skład grupy (...). Do wniosku o zawiązanie do próby ugodowej nie dołączono faktur objętych żądaniem niniejszego powództwa. Do wezwania załączono jedynie zestawienia faktur. Nadto we wniosku nie została określona wysokość roszczenia co do poszczególnych podmiotów, w tym pozwanymi w niniejszej sprawie. W wyniku postępowania w sprawie niniejszego wniosku prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie XV Wydział Gospodarczy nie doszło do zawarcia przez strony ugody. Dnia 18 września 2012 r. stwierdzono, że do ugody nie doszło oraz zakreślono sprawę w rep GCo jako zakończoną.

(dowód: wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, k. 1431-1432 akt o sygn. XVI GC 524/15, zestawienia faktur, k. 1401-1421, k. 1437-1473 akt o sygn. XVI GC 524/15; wezwanie do zapłaty, k. 1435-1436 akt o sygn. XVI GC 524/15)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych powyższej dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości. Sąd oparł się również na dowodach w postaci zdjęć wykonanych w supermarketach należących do pozwanymi. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały istotnego w ocenie Sądu Okręgowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nadto Sąd wskazał, że ustalenia faktyczne zostały poczynione w oparciu o zeznania świadka A. T., J. H. a także częściowo o zeznania świadków P. P. i Ł. P., gdyż były spójne, logiczne i zgodne z przeprowadzonymi w toku postępowania dowodami z dokumentów.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powoda (...) spółkę jawną w K. łączyły z pozwanym (...) sp. z o.o. (...) spółką komandytową w W. oraz pozwanym (...) sp. z o.o. (...) spółką komandytową w W. umowy handlowe oraz marketingowe dotyczące wzajemnej współpracy handlowej. Umowy te miały charakter umów nienazwanych o charakterze mieszanym, zawierają elementy umowy sprzedaży i o świadczenie usług, co jest dopuszczalne zgodnie z obowiązującą zasadą swobody umów. Przedmiotem tych umów było uregulowanie zasad szeroko rozumianej współpracy handlowej w zakresie dostaw towarów realizowanych przez powoda. Prawidłowość zawarcia powyższych umów nie była kwestionowana przez strony. Bezsporne pomiędzy stronami było także to, że pozwany wystawiał na rzecz powoda faktury za świadczenie działań marketingowych oraz noty obciążeniowe tytułem udzielonych bonusów rocznych oraz kwartalnych warunkowych oraz to, że powód obciążył pozwanego fakturami z tytułu sprzedaży towarów. Rozliczenie natomiast z tytułu wzajemnych roszczeń odbywało się w drodze potrącenia należności pozwanego z należnościami powoda. Potrąceń, zgodnie z postanowieniami umowy, dokonywał zarówno w swoim imieniu, jak i w imieniu innych odbiorców grupy holdingowej, (...) sp. z o.o.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia o zwrot bezprawnie uzyskanych korzyści z tytułu dokonania przez stronę pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji, a zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji: „czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta, które może się przejawiać zgodnie z art. 3 ust. 2 u.z.n.k. m.in. w utrudnianiu dostępu do rynku zdefiniowanym w art. 15 ustawy. Stosownie zaś do treści art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j.: Dz. U. z 2003 r. nr 153, poz. 1503, ze zm. – dalej: „u.z.n.k.”) czynem nieuczciwej konkurencji jest utrudnianie innym przedsiębiorcom dostępu do rynku poprzez pobieranie innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży.

Sąd Okręgowy rozważył w pierwszej kolejności dwa zarzuty podnoszone przez pozwanych w odpowiedzi na pozew, to jest zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz zarzut przedawnienia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji po stronie powoda do dochodzenia roszczeń wynikających z wystawionych faktur i not obciążeniowych Sąd Okręgowy wskazał, że dochodzone w niniejszej sprawie wierzytelności o zwrot nienależnie pobranych opłat nie zostały objęte umową faktoringową zawartą w dniu 1 marca 2007 pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przedmiotem tej umowy było określenie zasad nabywania przez bank wierzytelności pieniężnych z tytułu umów handlowych, faktor nabywał wierzytelności klienta w momencie ich powstania, klient zobowiązany był przedstawić faktorowi wszystkie wierzytelności przysługujące wobec odbiorców, które powstały od daty zawarcia umowy. Klient zobowiązany był dokumentować potwierdzenie odbioru towaru. Treść cytowanego postanowienia umownego pozwala bez wątpliwości na stwierdzenie, że przedmiotem ww. umowy faktoringowej nie miały być wszelkie wierzytelności, jakie będą kiedykolwiek przysługiwały spółce wobec spółki (...). Przedmiotem tej umowy były bowiem jedynie wierzytelności pieniężne przysługujące powódce z tytułu dostawy towarów lub świadczenia usług. Dochodzone w niniejszej sprawie wierzytelności nie są zaś wierzytelnościami o zapłatę ceny dostarczonych towarów. Powód dochodzi bowiem zwrotu nienależnie pobranych opłat stanowiących inne niż marża handlowa opłaty za przyjęcie towaru do sprzedaży, zakazane na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. Sąd Okręgowy podkreślił, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie ma swoje źródło, nie w umowie stron (czy to handlowej, czy marketingowej), a wynika z czynu niedozwolonego, jakim jest czyn nieuczciwej konkurencji polegający na pobieraniu innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży, zgodnie z regulacjami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Z rozliczenia stosowanego przez powoda z faktorem wynika, że powód w ostatecznym rozrachunku otrzymywał kwoty odpowiadające wartości faktur pomniejszone o dokonane potrącenia przez pozwanego z tytułu bonusów. Pozwany nie dokonywał bezpośrednio zapłaty na rzecz powoda, a za pośrednictwem faktora, więc skoro dokonywał potrąceń na podstawie umowy łączącej strony, to przelewał kwoty odpowiadające wartości faktur pomniejszone o dokonane kompensaty, co potwierdza twierdzenie powoda o jego zubożeniu na skutek pobierania przez pozwanego opłat niedozwolonych.

W odniesieniu do zarzutu przedawnienia Sąd Okręgowy wskazał, że powód dochodzi w niniejszej sprawie roszczenia z tytułu czynu nieuczciwej konkurencji z art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k. w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy w postaci pobrania opłaty za przyjęcie towaru do sprzedaży i to roszczenie podlega ocenie Sądu. Sąd Okręgowy ponownie podkreślił, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie ma swoje źródło nie w umowie stron, a wynika z czynu niedozwolonego, jakim jest czyn nieuczciwej konkurencji polegający na pobieraniu innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży, zgodnie z regulacjami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Zastosowanie ma zatem 3-letni termin przedawnienia roszczeń z tytułu nieuczciwej konkurencji określony w art. 20 ww. ustawy. Zgodnie z nim roszczenia z tytułu czynów nieuczciwej konkurencji ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech. Bieg przedawnienia rozpoczyna się oddzielnie co do każdego naruszenia. Przyjąć należało zatem zdaniem Sądu Okręgowego, że w stosunku do wszystkich majątkowych roszczeń opartych na ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji przedawnienie rozpoczyna swój bieg z chwilą, gdy poszkodowany dowiedział się o czynie nieuczciwej konkurencji i o osobie ponoszącej odpowiedzialność za jego popełnienie, przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się oddzielnie, co do każdego naruszenia. Bieg terminu w niniejszej sprawie rozpoczął się zatem od chwili powstania po stronie powoda roszczenia o zwrot uzyskanych przez pozwanego korzyści, a więc od chwili powstania po stronie pozwanego przysporzenia na skutek dokonania czynu nieuczciwej konkurencji. W ocenie Sądu Okręgowego przysporzenie zaś po stronie pozwanego nastąpiło każdorazowo w chwili dokonania zatrzymania części należnego powodowi wynagrodzenia. Za datę początkową biegu terminu przedawnienia w niniejszej sprawie, co do należności z wystawionych not obciążeniowych oraz faktur VAT należało zatem zdaniem Sądu Okręgowego uznać chwilę kompensaty zobowiązania pozwanego z jego należnością wobec powoda z tytułu ceny towaru. Niniejsze noty oraz faktury zostały wystawione przez stronę pozwaną w dniach: 28.10.2008 r., 10.02.2009 r., 30.04.2009 r., 12.05.2009 r., 14.07.2009 r., 20.10.2009 r., 12.03.2009 r., 18.02.2010 r., 20.04.2010 r., 15.07.2010 r., 08.11.2010 r., 19.01.2011 r., 07.04.2011 r., 30.08.2011 r., 11.01.2010 r., 07.01.2011 r., 12.05.2009 r., 30.08.2011 r., 27.01.2010 r., 18.02.2010 r., 20.04.2010 r., 15.07.2010 r., 08.11.2010 r., 19.01.2011 r., 19.01.2011 r., 07.04.2011 r., 20.10.2009 r., 21.12.2010 r., 16.12.2010 r., 07.04.2009 r., 06.07.2009 r., 19.12.2009 r., 14.05.2010 r., 18.06.2010 r., 20.08.2010 r., 23.09.2010 r., 17.12.2008 r., 22.08.2011 r., 19.02.2010 r., 07.04.2009 r., 13.07.2009 r., 17.09.2009 r., 21.10.2009 r., 18.12.2009 r., 04.02.2010 r., 13.05.2010 r., 20.07.2010 r., 21.09.2010 r., 21.12.2010 r., 15.03.2011 r., 13.02.2009 r.

W każdej z wyżej wymienionych faktur i not jako termin płatności wskazano 30 dni. Okolicznością bezsporną w sprawie był także fakt, że wszystkie należności pozwanego zostały skompensowane z należnościami powoda za dostarczone towary. Jak wykazało postępowanie dowodowe, należności z not oraz faktury objętych powództwem zostały potrącone przez pozwanego w następujących terminach: 28.11.2008 r., 10.02.2009 r., 30.04.2009 r., 30.06.2009 r., 31.08.2009 r., 30.09.2011 r., 26.02.2010 r., 31.03.2010 r., 31.05.2010 r., 31.08.2010 r.; 30.12.2010 r., 28.02.2011 r., 28.02.2011 r., 30.09.2011 r., 30.09.2011 r., 31.03.2009 r., 28.02.2011 r., 30.11.2009 r., 26.02.2010 r., 31.03.2010 r., 31.03.2010 r., 31.05.2010 r., 31.08.2010 r., 30.12.2010 r., 28.02.2011 r., 28.02.2013 r., 09.05.2011 r., 09.05.2011 r., 30.01.2009 r., 27.02.2009 r., 29.05.2009 r., 01.08.2009 r.; 29.01.2010 r., 30.06.2010 r.; 30.07.2010 r.; 30.09.2010 r.; 29.10.2010 r.; 31.01.2011 r.; 31.03.2009 r.; 30.09.2011 r.; 31.03.2010 r.; 31.01.2011 r.; 09.05.2011 r.; 30.09.2010 r.

W konsekwencji powyższego, biorąc pod uwagę, że pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 20 maja 2015 r. (zarówno w sprawie pod sygn. XVI GC 536/15 oraz XVI GC 524/15) Sąd Okręgowy uznał, że roszczenia powoda objęte powództwami należało uznać za przedawnione. Trzyletni termin przedawnienia w stosunku do każdego z wyżej wymienionych roszczeń upłynął bowiem przed 20 maja 2015 r., to jest w okresie od 28 listopada 2011 r. do 30 września 2014 r.

Za chybione Sąd Okręgowy uznał stanowisko strony powodowej jakoby wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z dnia 17 listopada 2011 r. złożony do Sądu Rejonowego dla m.st. W. w W. skutecznie przerwał bieg przedawnienia wymienionych wyżej roszczeń. Sąd I instancji podzielił stanowisko pozwanego, iż zawiązanie do próby ugodowej, na które powołuje się powód nie przerwało biegu przedawnienia, gdyż wniosek nie precyzował roszczeń powoda w stosunku do pozwanego. Zdaniem Sądu Okręgowego, z wniosku tego nie da się wywieść, że roszczenia objęte niniejszym powództwem objęte były również przedmiotowym wnioskiem.

Sąd okręgowy wskazał, że przede wszystkim, jak wynika z analizy dokumentów załączonych do niniejszego pozwu, we wspomnianym wniosku o zawezwanie do próby ugodowej powód wskazał zbiorczą wartość wszystkich roszczeń w stosunku do podmiotów wskazanych we wniosku w tym w stosunku do pozwanych nie wskazując czy żąda tej kwoty od wszystkich podmiotów solidarnie czy w części, a jeśli w części to w jakiej. Powód w określeniu żądania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wskazał na 47 podmiotów wchodzących w skład grupy holdingowej M. (...), w tym również pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej w W. oraz pozwanego (...) sp. z o.o. (...) spółki komandytowej w W.. W treści żądania wskazał jednak jedynie, że wzywa wymienionych uczestników postępowania do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 898 986,77 zł. Również w treści uzasadnienia wniosku powód nie sprecyzował, czy żąda zwrotu należności solidarnie, w całości, czy w części, a jeśli tak, to w jakiej części od każdego z wymienionych podmiotów. Dość lakonicznie wskazał tylko, że strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych i łączyły je umowy handlowe oraz marketingowe oraz, że dochodzone należności dotyczą świadczeń z tytułu usług, które zdaniem wnioskodawcy, stanowią czyn nieuczciwej konkurencji.

W kontekście powyższych rozważań, Sąd Okręgowy powołał się na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 (sygn. akt II CSK 259/09), z którego wynika, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., jedynie co do wierzytelności w zawezwaniu tym określonych, tak co do przedmiotu żądania, jak i wysokości. Nie przerywa zaś co do innych roszczeń, które mogą wynikać z tego samego stosunku prawnego, ani ponad kwotę w zawezwaniu określoną. Nie ma bowiem podstaw do tego, aby czynność zmierzająca do dochodzenia roszczeń, jaką jest niewątpliwie zawezwanie do próby ugodowej, w aspekcie zdarzenia przerywającego bieg terminu przedawnienia, traktować inaczej niż czynność polegającą na wniesieniu pozwu. Wobec czego, Sąd Okręgowy stwierdził, że jednoznacznie należy uznać, iż wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nieprecyzujący żądania względem pozwanego w niniejszej sprawie nie przerywa biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Dodatkowo Sąd Okręgowy, powołując się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt I ACa 1270/11, wskazał, że związane oznaczenie sprawy, o którym mowa w art. 185 § 1 k.p.c. nie zwalnia wnioskodawcy od ścisłego sprecyzowania jego żądania, tak, aby było wiadomo, jakie roszczenia, w jakiej wysokości i kiedy wymagalne są objęte wnioskiem. Zawezwanie do próby ugodowej, które nie stwarza podstaw do ustalenia wysokości roszczenia i jego wymagalności nie może być bowiem traktowane jako zdarzenie powodujące, zgodnie z art. 123 k.c. przerwę biegu przedawnienia. W zawezwaniu do próby ugodowej, zgodnie z art. 185 § 1 k.p.c., należy co prawda jedynie związane oznaczyć sprawę, co oznacza, że nie musi być ono tak ściśle sprecyzowane jak pozew (art. 187 k.p.c.), jednak wskazana związość sprawy odnosi się przede wszystkim do argumentacji uzasadniającej żądanie oraz przytaczania dowodów na jej poparcie.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy ponownie podkreślił, że powód w złożonym wniosku o zawezwanie do próby ugodowej nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku w postaci ścisłego sprecyzowania żądania. Sąd Okręgowy podkreślił, że roszczenie w niniejszej sprawie opiewa na kwotę odmienną od kwoty wskazanej w zawezwaniu do próby ugodowej, bowiem dotyczyło ono kwoty 898 986,77 zł. Mając na uwadze, że współpraca pomiędzy stronami trwała przez wiele lat oraz, że w tym okresie pozwani obciążyli powoda wieloma fakturami i notami obciążeniowymi, w celu skutecznego przerwania biegu terminu przedawnienia powód powinien już w treści wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w sposób precyzyjny oznaczyć roszczenie oraz jego podstawę w postaci konkretnych, precyzyjnie opisanych faktur VAT i not obciążeniowych. Za odmową uznania, że przedłożony przez powoda wniosek o zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia świadczy również fakt, że przy wniosku powód nie przedstawił żadnych dokumentów w postaci faktur VAT, na których podstawie wnosił o zawezwanie do próby ugodowej. W treści uzasadnienia powód powołuje się jedynie na zestawienia faktur, które dołączył jako załącznik do wniosku, faktury stanowiły natomiast załącznik do wezwania do zapłaty dołączonego jako załącznika do wniosku. Z zestawienia faktur nie wynika jednak, które należności dotyczą danego uczestnika. W zestawieniach tych nie oznaczono również terminów płatności, jak również tytułów wystawienia tychże dokumentów. Zestawienie ogranicza się do ogólnego, zbiorczego wymienienia dokumentów z powołaniem jedynie ich numerów oraz terminów wystawienia, bez oznaczenia tytułu i terminu płatności. W kontekście całokształtu współpracy powoda z

wieloma podmiotami wchodzącymi w skład grupy holdingowej, zestawienia jako zbyt ogólne Sąd Okręgowy uznał za niewystarczające do sprecyzowania roszczeń powoda względem pozwanego. Wobec powyższego, w ocenie Sądu I instancji, wniosek o zawezwanie próby ugodowej nie pozwalał na określenie dokładnego roszczenia, które miało przysługiwać powodowi w dacie jego wniesienia względem pozwanych. Sąd Okręgowy wskazał, że wezwanie do zapłaty stanowiące załącznik do wniosku o zawezwanie do próby ugodowej określa 57 dłużników i dotyczy kwoty 898.986,77 zł natomiast wniosek o zawezwanie do próby ugodowej dotyczy 47 uczestników i tej samej kwoty. Tym bardziej więc rozbieżności między wnioskiem i wezwaniami do zapłaty jako nie korespondujące ze sobą nie mogą stanowić o precyzyjnym określeniu żądania we wniosku. Sąd Okręgowy zaznaczył, że nieprecyzyjne jest również przedłożone przez powoda zestawienie należności w toku postępowania pojednawczego, a które to dokumenty zostały przedłożone w niniejszej sprawie. Z pisma wnioskodawcy skierowanego do Sądu prowadzącego postępowanie pojednawcze nie wynika bowiem, z tytułu jakich faktur bądź not należności dochodzone w niniejszej sprawie wynikały. Rozbieżności między tymi dokumentami, jak również nieprecyzyjne zestawienie faktur przedłożone w niniejszej sprawie świadczą o określeniu żądania we wniosku w sposób uniemożliwiający identyfikację roszczenia powoda wpływającą na bieg przedawnienia.

W związku z powyższym wniesiony przez powoda wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w ocenie Sądu Okręgowego nie przerwał biegu przedawnienia, a w konsekwencji dochodzone powództwami roszczenia przedawniły się w całości. Zatem powództwa podlegały oddaleniu i ten zarzut jako najdalej idący był podstawą oddalenia powództwa punkcie I 1. oraz punkcie II. 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy oraz na podstawie § 6 pkt 5 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349).

Strona powodowa wniosła apelację, którą zaskarżyła ww. wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i uznanie iż sporządzony wniosek o zawezwanie do próby ugodowej jak i postępowanie o zawezwanie do próby ugodowej nie przerwało biegu przedawnienia, albowiem zdaniem Sądu Okręgowego w postępowaniu pojednawczym nie sprecyzowano żądania, podczas gdy z załączonych dokumentów powyższe nie wynika, a roszczenie jest tam sprecyzowane. Ustalenia Sądu Okręgowego są sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie zeznań P. P., z którego to zeznań wynika, iż opłaty były narzucone i były warunkiem wejścia do sieci;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie faktu, iż z załączonych zdjęć przez pozwanego wynika fakt, iż pozwany nie wykonał na rzecz powoda ani w jego interesie żadnych usług czy czynności, a działał jedynie na swoją korzyść

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie faktu, iż pozwana nałożyła na powoda opłaty z tytułu bonusów i rabatów w wysokości 47.25%, co wynika z korespondencji email z 14.09.2010 oraz poszczególnych umów łączących strony- co jest wysokością skrajnie rażące i wygórowane.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 123 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że wniosek ten nie był czynnością dokonaną w celu przerwania biegu przedawnienia, ani też następna wymiana pism w postępowaniu o zawezwanie do próby ugodowej nie przyczyniała się do sprecyzowania roszczenia;

- art. 3 w zw. z art. 15 ust 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu czynów nieuczciwej konkurencji poprzez ich niezastosowanie, co w efekcie doprowadziło do nie rozpoznania istoty sprawy, podczas gdy z okoliczności faktycznych wynika, iż pozwani narzucili powodowi konieczność ponoszenia opłat tytułem szeroko rozumianych bonusów i premii oraz tytułem opłat marketingowych szeroko rozumianych a ich łączna wysokość jest rażąco zawyżona- co mając na uwadze kwalifikację prawną - czyni te opłaty opłatami innymi niż marża handlowa za przyjęcie towaru do sprzedaży, ergo są one deliktem zgodnie z Ustawą o zwalczaniu czynów nieuczciwej konkurencji.

Podnosząc powyższe strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództw w całości oraz zasądzenie kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało rozważyć wywodzone w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, jak i materialnego, co do uwzględnionego przez Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia o zwrot bezprawnie uzyskanych korzyści z tytułu dopuszczenia się przez pozwanego czynu nieuczciwej konkurencji.

W tych kwestiach Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego i uznaje je własne poza ustaleniem zawartym na str. 16 uzasadnienia, że oba pozwy zostały wniesione w dniu 20 maja 2015 r., bowiem pozew w sprawie XVI GC 536/15 został wniesiony w dniu 8 czerwca 2015 r. oraz poza ustaleniem, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został wniesiony w dniu 17 listopada 2011 r., gdyż miało to miejsce w dniu 21 kwietnia 2011 r. Uzupełniająco zaś Sąd Apelacyjny ustala, że w toku postępowania pojednawczego XV GCo 817/11, strona powodowa złożyła pismo procesowe z dnia 9.11.2016 r. k. 1434) wraz z załącznikiem w postaci wezwania do zapłaty z dnia 11 października 2011 r. oraz pismo z dnia 20.07.2012 r. (nie 2.07.2012 r, jak twierdzi Powódka na s. 6 apelacji) (k. 1426) wraz z zestawieniem - tabelką (opisane jako „zestawienie obciążeń wg marketów oraz wg tytułów”).

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji należy wskazać, że przedawnienie roszczenia opartego na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. reguluje z art. 20 u.z.n.k. (w brzmieniu, które miało zastosowanie), zgodnie z którym roszczenia z tytułu czynów nieuczciwej konkurencji ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech. Bieg przedawnienia rozpoczyna się oddzielnie co do każdego naruszenia. Przepis art. 442 k.c. stosuje się odpowiednio. Co prawda art. 442 k.c. został uchylony i od dnia 10 sierpnia 2007 r. zastąpiony przepisem art. 442¹ k.c., niemniej unormowanie zawarte w uchylonym art. 442 k.c. zostało przeniesione do art. 442¹ k.c., a zatem przepis ten powinien być stosowany na zasadzie analogii. Co więcej, zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. 2007, nr 80, poz. 538), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ k.c. Odwołanie się do tego przepisu oznacza, że wskazany w art. 20 u.z.n.k. trzyletni termin przedawnienia jest liczony od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie (o popełnieniu czynu nieuczciwej konkurencji) i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Analizując powyższe przepisy w kontekście ustalonego w sprawie stanu faktycznego, należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy trafnie uznał, że przy założeniu, iż pozwany dopuszczał się czynów nieuczciwej konkurencji wobec powoda ten dowiadywał się o szkodzie i osobie odpowiedzialnej za szkodę każdorazowo z chwilą zatrzymania części należnego mu wynagrodzenia tj. chwili dokonywania kompensaty wynagrodzenia powoda z tzw. opłatami półkowymi. Z dniem dowiedzenia się o kompensacie powód dowiadywał się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, a więc zastosowanie znajdował art. 120 § 1 zd. 2 k.c.

Należności z not obciążeniowych i faktur objętych niniejszym powództwem, są to dokumenty wystawione przez pozwanych jak wynika z niekwestionowanych w apelacji ustaleń Sądu Okręgowego w dniach 28.10.2008 r.,

10.02.2009 r. , 30.04.2009 r., 12.05.2009 r., 14.07.2009 r., 20.10.2009 r. , 12.03.2009 r., 18.02.2010 r., 20.04.2010 r., 15.07.2010 r., 08.11.2010 r., 19.01.2011 r. 07.04.2011 r., 30.08.2011 r. 11.01.2010 r. 07.01.2011 r. 12.05.2009 r. 30.08.2011 r. 27.01.2010 r. 18.02.2010 r. 20.04.2010 r. 15.07.2010 r. 08.11.2010 r. 19.01.2011 r. 19.01.2011 r. 07.04.2011 r. 20.10.2009 r. 21.12.2010 r. 16.12.2010 r. 07.04.2009 r. 06.07.2009 r. 19.12.2009 r. 14.05.2010 r. 18.06.2010 r. 20.08.2010 r. 23.09.2010 r. 17.12.2008 r. 22.08.2011 r. 19.02.2010 r. 07.04.2009 r. 13.07.2009 r. 17.09.2009 r. 21.10.2009 r. 18.12.2009 r. 04.02.2010 r. 13.05.2010 r. 20.07.2010 r. 21.09.2010 r. 21.12.2010 r.15.03.2011 r. 13.02.2009 r. Wskazywały one każdorazowo 30 dniowy termin płatności i jak wynika z kolejnych niezakwestionowanych w apelacji ustaleń Sądu I instancji potrącenia były dokonywane w następujących terminach: 28.11.2008 r. 10.02.2009 r. 30.04.2009 r. 30.06.2009 r. 31.08.2009 r. 30.09.2011 r. 26.02.2010 r. 31.03.2010 r. 31.05.2010 r. 31.08.2010 r.; 30.12.2010 r. 28.02.2011 r. 28.02.2011 r. 30.09.2011 r. 30.09.2011 r. 31.03.2009 r. 28.02.2011 r. 30.11.2009 r. 26.02.2010 r. 31.03.2010 r. 31.03.2010 r. 31.05.2010 r. 31.08.2010 r. 30.12.2010 r. 28.02.2011 r. 28.02.2013 r. 09.05.2011 r. 09.05.2011 r. 30.01.2009 r. 27.02.2009 r. 29.05.2009 r. 01.08.2009 r.; 29.01.2010 r. 30.06.2010 r.; 30.07.2010 r.; 30.09.2010 r.; 29.10.2010 r.; 31.01.2011 r.; 31.03.2009 r.; 30.09.2011 r.; 31.03.2010 r.; 31.01.2011 r.; 09.05.2011 r.; 30.09.2010 r. Powód nie kwestionował tego, że w tych datach wiedział już o dokonaniu powyższych kompensat, a zatem trzyletni termin przedawnienia w stosunku do każdego z wyżej wymienionych roszczeń upłynął przed wniesieniem obu pozwów tj. przed 20 maja 2015 r. i przed 8 czerwca 2015 r., to jest odpowiednio w okresie od 28 listopada 2011 r. do 30 września 2013 r. (a nie jak wskazał Sąd Okręgowy do 30 września 2014 r.). Skoro zatem oba pozwy w niniejszej sprawie zostały złożone w 2015 r., to oczywistym jest, że roszczenia powoda objęte powództwem należało uznać za przedawnione.

Powód twierdził, że doszło do przerwania biegu przedawnienia zgłoszonych w pozwach roszczeń w wyniku złożenia przez niego wniosku o zawezwanie do próby ugodowej z dnia 17 listopada 2011 r., co miało miejsce w dniu 21 listopada 2011 r., gdyż w tej dacie wniosek ten został wniesiony do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy.

Sąd Okręgowy przyjął, że powyższy wniosek nie przerwał biegu przedawnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego w składzie jak rozpoznający niniejszą sprawę ww. stanowisko było trafne. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił treść wniosku o zawezwanie do próby ugody wraz z jego załącznikami, a w konsekwencji zasadnie uznał, że tak sformułowany wniosek nie mógł doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia roszczenia objętego żądaniem obu pozwów.

Uzasadniając powyższe stanowisko na wstępie należy przypomnieć, że z ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego, w tym wyroku z dnia 20 lipca 2017 r. I CSK 716/16, wynika, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., ale jedynie co do wierzytelności w zawezwaniu tym precyzyjnie określonej zarówno co do przedmiotu, jak i jej wysokości. Zawezwanie do próby ugodowej musi odpowiadać podmiotowo i przedmiotowo żądaniu zgłoszonemu w pozwie. Spełnienie powyższych wymogów ma zasadnicze znaczenie, albowiem bez ich dochowania nie można byłoby wiązać z zawezwaniem do próby ugodowej skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia, w przypadku gdy z zawezwania nie wynika, z jakimi roszczeniami występuje wnioskodawca.

W ocenie Sądu Apelacyjnego rozpoznającego niniejszą sprawę, złożony przez powoda uprzednio wniosek o zawezwanie do próby ugody nie spełniał tak postawionych wymogów. Przede wszystkim należy przypomnieć, że wniosek ten wskazywał 47 uczestników, zaś w jego petitum wnioskodawca żądał zawezwania uczestników postępowania do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 898.986,77 zł. Już powyższe sformułowanie budzi zasadnicze wątpliwości. Aczkolwiek jednymi z przeciwników wzywającego były spółki będące pozwanymi w niniejszej sprawie, to jednak na podstawie tak sformułowanego wniosku o zawarcie ugody nie można ustalić, co do jakiej kwoty została ona wezwana. W uzasadnieniu wniosku o zawezwanie do próby ugody podano, że przeciwnicy wniosku obciążali (...) spółka jawna opłatami typu: premia za zrealizowany obrót, wynagrodzenie za usługi marketingowe oraz wynagrodzenie związane z otwarciem sklepów, bonusy, które w ocenie wzywającego są nienależne i dlatego domaga się on zawarcia ugody, niemniej nie wskazano, który z podmiotów obciążał powoda tymi opłatami i w jakim zakresie. We wniosku nie wskazano również jakichkolwiek faktur VAT, czy not księgowych wystawionych przez poszczególne zawezwane podmioty, które mogłyby konkretyzować przedmiotowo wierzytelności objęte tym wnioskiem. W sytuacji

zaś, gdy wielkość przysługującego roszczenia ustala się za pomocą faktury lub noty, która dopiero określa bliżej jego wysokość oraz okres, za który się ono należy, nie można uznać, że zawezwanie do próby ugodowej, do którego nie dołączono odpisów takich faktur i not precyzuje wierzytelność objętą zawezwaniem do próby ugody w wystarczającym stopniu (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 238/06). W przedmiotowej sprawie ani na podstawie wniosku o zawezwanie do próby ugody, ani jego uzasadnienia nie można uznać przez kogo kwota wskazana w petitum wniosku miałyby być zapłacona – czy łącznie przez wszystkich wezwanych, czy solidarnie, czy w częściach, a jeśli w częściach to w jakich. Już powyższa okoliczność oznacza, że nie można przyjąć, że wniosek o zawezwanie do próby ugody spełniał warunki dotyczące precyzyjnego określenia wierzytelności, co do której pozwane w niniejszej sprawie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Z.” sp. k. w W. i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością W. I” sp. k. w W. zostały zawezwane do ugody. Istotnym jest w tym miejscu przypomnienie, że wniosek dotyczył 47 podmiotów, a właśnie w takiej sytuacji szczególnie doniosłe jest precyzyjne określenie wierzytelności, co do której zawezwanie do próby ugody zostaje dokonane. Zasadą jest bowiem, że przerwanie biegu przedawnienia następuje jedynie co do tych roszczeń, które zostały określone w zawezwaniu do próby ugodowej, tak co do przedmiotu żądania, jak i wysokości, tj. w granicach wskazanych we wniosku. Zasada ta ma niewątpliwie zastosowanie w sytuacji, gdy wnioskodawcy przysługują wierzytelności wynikające z różnych stosunków prawnych, np. z wielu faktur wystawionych przez wierzyciela, a zawezwanie do próby ugodowej nie precyzuje, jakie roszczenia składają się na kwotę wierzytelności wskazaną we wniosku. W takiej sytuacji do przerwania biegu przedawnienia nie dojdzie, skoro na podstawie treści zawezwania nie można ustalić, z jakimi konkretnie roszczeniami występuje wnioskodawca. Aczkolwiek należy przyznać, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie musi spełniać wymogów pozwu, niemniej bezwzględnie musi precyzować wierzytelność, której dotyczy, co w przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu Apelacyjnego nie miało miejsca.

Powyższego stanowiska nie zmienia fakt, że w treści wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jako dowód wskazano zestawienia faktur obejmujących usługi. Trzeba bowiem zaznaczyć, że w dalszym ciągu w dokumentach tych nie podano kwoty, co do której do zawarcia ugody wezwany była pozwane w niniejszej sprawie spółki. Poszczególne załączniki zatytułowano jako „zestawienie faktur z (...) – kompensata z dnia”. Tymczasem przeciwnikami wzywającego do zawarcia ugody były co prawda w części podmioty, które w swojej firmie zawierały słowa (...), niemniej pełne brzmienie ich firm było odmienne (np. (...) Sp. z o. o. G.” spółka komandytowa lub (...) Sp. z o. o. K.” spółka komandytowa itp., a ponadto również podmioty, takie, które tych słów w swojej firmie nie miały w ogóle np. (...) Sp. z o. o. W. I Spółka komandytowa w W.. Poza tym podano w spisie załączników do próby ugodowej jednoznacznie, że zestawienia zawierają faktury obejmujące usługi, zaś opłaty wymienione we wniosku miały dotyczyć nie tylko usług, ale również być pobierane tytułem bonusów i tego rodzaju należności, a niniejszym pozwem są objęte zarówno należności z tytułu usług oraz bonusów ujętych w notach obciążeniowych. Takie zatytułowanie załączników, w kontekście zarówno ilości podmiotów wezwanych do ugody, brzmienia ich firm, jak również ilości i numerów faktur podanych w zestawieniach również w ocenie Sądu Apelacyjnego nie może oznaczać prawidłowego oznaczenia wierzytelności, która była objęta zawezwaniem do próby ugody co do poszczególnych przeciwników wzywającego.

Trzeba też wskazać, że w ocenie Sądu Apelacyjnego rozpoznającego niniejszą sprawę, sprecyzowanie wierzytelności objętej zawezwaniem do próby ugody nie nastąpiło również poprzez przedłożenie wezwania do zapłaty datowanego na 11 października 2011 r. (k. 1362). W wezwaniu tym również nie dokonano określenia wierzytelności przysługującej rzekomo powodowi wobec pozwanych w niniejszej sprawie. Co więcej w wezwaniu tym podano 57 podmiotów, a nie jak w zawezwaniu do próby ugody 47, przy czym kwota wynikająca z wezwania jest identyczna jak objęta zawezwaniem do próby ugody, co potwierdza brak sprecyzowania tego ostatniego.

Powód musiał zresztą zdawać sobie sprawę z nieprecyzyjności zawezwania do próby ugody, albowiem w toku postępowania przed Sądem Rejonowym złożył pismo datowane na dzień 20 lipca 2012 r. (k. 1426) zawierające tabelę z wyszczególnionymi kwotami (k. 1428) wskazującymi podstawę żądania, w podziale na poszczególnych uczestników postępowania, co w jego ocenie miało „umożliwić uczestnikom lepszą ocenę przedłożonego materiału”. Niemniej zdaniem Sądu Apelacyjnego również powyższe zestawienie nie może być uznane za skonkretyzowanie roszczenia objętego zawezwaniem do próby ugody. Nie ma w nim np. przypisania konkretnych dokumentów rozliczeniowych

wcześniej powoływanych do wskazanych w tym rozliczeniu kwot. Ponadto występują rozbieżności pomiędzy tym dokumentem, a treścią zawezwania do próby ugody. Zestawienie to nie zawiera bowiem nazw spółek, tylko nazwy sklepów, nie ma w nim w jednoznaczny sposób wskazanej firmy obu pozwanych w niniejszej sprawie spółek. Ponadto trzecia kolumna obejmuje pozycję „bonus bezwarun. 9%”, a kolumna czwarta pozycję „bonus warun. 4%”, podczas, gdy roszczenia objęte niniejszym sporem obejmują niezasadne obciążenie powoda bonusami warunkowymi oraz bonusami także w innej wysokości niż 4% i 9% np. w wysokości 3% (vide: nota nr N45/P334/2011 z dnia 7.01.2011 k. 1106). Trafnie podnoszą w odpowiedzi na apelację pozwani, że powódka na stronie 4 i 5 apelacji wskazuje obecnie, na której stronie zestawień znajdujących się w aktach pojednawczych (a w tych aktach: MM Z. na k. 46-80; MM W. I na k. 44-79) znajdują się dokumenty księgowo, stanowiące podstawę roszczeń w niniejszym postępowaniu. Powódka nie może jednak na obecnym etapie precyzować swoich żądań z zakończonego już postępowania w przedmiocie zawezwania do próby ugodowej, ze skutkiem dla tamtego postępowania. Ponadto, przykładowo, pierwszy wymieniony przez powódkę na s. 4 apelacji dokument księgowy to faktura (...), która wg powódki znajduje się na k. 94 akt sprawy o zawezwanie do próby ugodowej. Na załączonej do niniejszych akt kopii tej karty próżno jednak szukać oznaczenia pozwanych w niniejszej sprawie spółek czy nawet oznaczenia powódki. Nie można ustalić, czy zestawienie z tej karty zawiera w ogóle faktury wystawione przez pozwanych. Zostało one opisane jako „Zestawienie faktur z (...)”. Nie istnieje jednak taki podmiot jak (...), a istnieje co najmniej kilkadziesiąt podmiotów, w których nazwie znajduje się fragment nazwy własnej (...). Analogiczne uwagi dotyczą pozostałych dokumentów księgowych, opisanych przez powódkę w tabeli zawartej w apelacji i odnoszących się do zestawień z akt pojednawczych.

Słusznie zatem zauważył Sąd I instancji, że skoro wezwanie do zapłaty z dnia 11.10.2011 r. obejmuje żądanie zapłaty kwoty 898.986,77 zł i skierowane jest do 57 podmiotów, a wniosek o zawezwanie opiewa na tą samą kwotę, jednak wskazuje tylko na 47 podmiotów, trudno jest mówić o związku między tymże wezwaniem do zapłaty (z zestawieniami) a samym wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej. Powyższe w kontekście całokształtu wieloletniej współpracy powódki z kilkadziesiątoma podmiotami wchodzącymi w skład grupy M. (...) (...), ogromnej liczby wystawionych dokumentów księgowych, powoduje, że zestawienia jako zbyt ogólne należy uznać jako niewystarczające do sprecyzowania roszczeń powódki względem pozwanych.

Należy w tym miejscu także zaznaczyć, że nie ma znaczenia dla oceny powyższej kwestii podnoszona przez skarżącego okoliczność, że pozwani w toku próby ugodowej nie podnosili okoliczności, że roszczenie określone we wniosku z dnia 17.11.2011 r. nie jest w stosunku do nich dostatecznie precyzyjne i nie zgłaszali tego, że nie wiedzą, o jakie należności i z jakiego tytułu w stosunku do nich w tym wniosku chodzi, a nawet prowadzili rozmowy mające doprowadzić do zawarcia ugody. Zdaniem Sądu Apelacyjnego rozpoznającego niniejszą sprawę we wniosku o zawarcie do próby ugodowej (czy to w samej jego treści czy też w połączeniu z załącznikami do tego wniosku) konieczne jest takie sprecyzowanie wiarygodności co do przedmiotu żądania jak i wysokości i terminu wymagalności w stosunku do wszystkich uczestników, aby było to oczywiste w każdym czasie, nawet za kilka lat, na podstawie treści samych akt sprawy sądowej o zawezwanie do próby ugodowej, a nie było to jasne tylko dla przeciwnika wniosku, który może „dojść” do tego, o jakie kwoty chodzi w stosunku do niego także w oparciu o analizę dodatkowych dokumentów, jakie ten posiada we własnych archiwach.

Ostatecznie więc należało w ocenie Sądu Apelacyjnego przyjąć, że wniosek o zawezwanie do próby ugody nie precyzował wystarczająco objętej nim wiarygodności wobec pozwanych w niniejszej sprawie, a tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia, że doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia objętego żądaniem obu pozwów. Z uwagi na nieprecyzyjność zawezwania do próby ugody nie można przyjąć, że było ono czynnością bezpośrednio zmierzającą w celu dochodzenia przedmiotowego roszczenia. Tym samym wywody skarżącego w powyższym zakresie nie zasługują na akceptację i w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarzut naruszenia art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie mógł zostać za trafny. To zaś oznacza, że do momentu wniesienia pozwu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia objętego nim roszczenia. Skoro zaś jeden pozew został wniesiony w maju 2015r., a drugi w czerwcu 2015 r., to nastąpiło to po upływie terminu przedawnienia objętych nimi roszczeń. Oba powództwa więc na zasadzie art. 20 u.z.n.k. w zw. z art. 117 § 2 k.c. należało oddalić, co skutkowało na obecnym

etapie postępowania oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. apelacji w niniejszej sprawie jako bezzasadnej. Powyższe czyniło jednocześnie bezprzedmiotowym rozpatrzenie pozostałych zarzutów wywiedzionych w apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Ponieważ postępowanie apelacyjne zostało w całości wygrane przez pozwanego, toteż zasadnym było zasądzenie na jego rzecz poniesionych kosztów postępowania apelacyjnego, na które składały się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym odpowiednio do wartości przedmiotu zaskarżenia w stosunku do każdego z pozwanych w wysokości 4.050 zł i 2.700 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 z póź. zm).